

Ülle Ulla. Elu kontrastid

1953. aastal kirjutati Estonia teatrisse balletiartist Ülle Ulla. 1974. aastal, pärast „Lady Windermere'i lehviku” esietendust televisiooniteatris, on tantsija nime ees „näitleja”. Ülle Ullat saab austada just niisugusena nagu ta oli. Tänavu novembris oleks ta saanud 85-aastaseks.

Kui tantsijanna lahkub lavalt, kaob ta tavaliselt publiku vaateväljalt. Ülle Ulla jäi nähtavaks ja suutis üllatada mitmel alal: balletis, varietees, teleteatris, draamalaval. Kuidas see kõik talle sülle langes?

„Võib ainult tänada Jumalat. Iga pakkumise korral olen kahelnud oma oskustes ja samas mõelnud, et mulle oli mõeldud jajulgetud minule loota.” Tavalisest erinevas ja värvirikkas elus on Ülle Ullal olnud ka vähem õnnelikke episoode, finaale, kust edasi justkui ei oskagi minna. Siis kordas ta mõttes Inge Põdra sõnu: „Ülle, sa pead!”

Kalendris on aasta 2003. Istume pärast raamatu esitlust Estonia talveaias. Ja Ülle alustab kusagilt iidamast-aadamast, kui talveaia kohal oli veel teatri siseõu: „Sellel kohal, kus ma praegu istun, seisin ma üle viiekümne aastat tagasi, alumiiniumplekist piimakann näpus ja ootasin oma järjekorda, et linlastele ja teatrirahvale piima toov talumees mulle ämbrisse piima valaks. Mälestused, mälestused.”

Terpsichore tiiva all

Talveaiast algab ka Ülle Ulla raamat „Terpsichore tiiva all”.

Saatesõnas kirjutab autor: „Ma ei tea, millal

Terpsichore mind märkas. Võib-olla oli see siis, kui ma oma väikeses lapsevoodis meie imeilusas valges magamistoas oma esimesi õnnelikke imikupäevi veetsin...” Võib-olla leidis tüdrukutirtsu peegli ees keerutamas.

„Aga mind polnud vajagi otsida, sest igal võimalikul hetkel võis mind leida tantsimas. Ainult, et keegi ei tohtinud pealt vaadata.” Siis küsib Ülle, kas ma üldse tean, kes see Terpsichore on- ja vastab ise: „Tantsujumalanna! Ma ei ole teda kunagi näinud, aga ta on mulle sisendanud, et tants võib olla inimese kirk, armastus ning pühendumine.”

See, et endise tantsija nime ees oli tiitel «näitleja”, kes sõnakunsti jõudis, polnud siis enam uudis. Ka mitte see, et avanes veel „üks uks” - Ülle Ulla kirjutab oma elu ja lavaelu raamatuks. Mõistagi on raamat endise baleriini, tantsija jõulisem hüpe, tantsijate keeles suurem pas des chat seista silmitsi raske vastasega, sõnaga.

Elutöö suurust määrab paljus, kuhu „kukud”

Kultuur ja Elu

01.12.2019 00:00

Marvi Taggo

60,61,62,63,64,65

Estonia teater

Eesti Rahvusballett

Algusdaatum on vaieldamatu: 1953. aastal, kui «lasti lendu» balletikooli esimene lend ja Ülle Ulla kirjutati Estonia teatri koosseisu, et alustada oma rasket, aga õilsat elutööd.

Ülle Ulla esimesed rollid olid valges patškas ja varvaskingadel. Tantsijana kujunesid aga lähedaseks tõmmud hispaanlannad, mustlannad, idamaiseid naised, kõhutantsijad. Eeskujud puudusid ja puudusid ka nendes maades käinud. Ja ometi räägiti, et nii pole meil «hispaaniat tantsitud» ega tunnetatud nagu Ülle Ulla. Midagi ei sünni tühjalt kohalt. Ülle Ulla ema oli draamateatris masinakirjutaja, tahtis tütrele nahaarsti, aga mis parata, kui ta tütre ise teatrisse tõi. Kaheksandast eluaastast alates oli Üllel ära vaadatud kõik etendused, mis sel ajal mängiti. Esmakordselt astus Ülle draamateatri lavale 7. novembril 1943. aastal näidendis «Pöialpoiss». Ja kuuskümmend aasta hiljem, 13. novembril mängis Eesti Draamateatri laval etenduses «Kvartett».

«Draamateater on kogu elu olnud mu salaarmastus ja nähtavasti oli juba lapsepõlves oma eeltöö teinud,» leiab Ülle.

Aga kui meenutada neid inimesi, kes kasvasid mind tantsijaks?

«Tegelikult märkas lavastaja Vladimir

Burmeister mind ja minus neid andeid, millest minul ega kellelgi teisel aimugi polnud. Burmeister tegi toona oma assistendile, Inge Põdrale ülesandeks tema äraolekul mind «Esmeralda»

Gudule osasse välja õpetada. Olin tema ettepanekust päris üllatunud: 18-aastaselt mängida hullumeelset vanaeite, kellelt mure viis mõistuse, kui ta noore naisena oma tütre kaotas.»

Kuidas sellest kõigest rääkida,

seda peab ise nägema. «Kuid enam pole võimalik, sest sel ajal etendusi ei filmitud. Kostüümid kanti maha. Gudulest pole isegi fotot alles.»

Aga leheveergudelt avaldatu Leningradi revüüteatri solist Ülle Ulla.

„Carmen” (Hispaania tants).

Ülle Ulla „Misty town”, stseen Eino Tambergi ooperist «Raudne kodu».

osutub küllalt jutukaks: kuidas Burmeister märkas teiste baleriinikeste reas üht tagasihoidlikku tütarlast. Ülle Ullat, kelle mõtlikud tumedad silmad vahel innustunult särama löid. Ja kui lavastaja tegi noorele baleriinile ettepaneku tantsida ema Gudulet, olnud Ülle silmades täielik arusaamatus: kuidas, ma ei tule sellega toime, mul oli koolis karakteritants kolm ja klassika.

Ülle Ulla näitlejabiograafias jutustab endine tantsija ja koreograaf Inge Põder: «Mäletan, et Burmeister andis mulle käsu Üllele järjekord

selgeks õpetada. Ise pidi hiljem, kui Tallinna tuleb, rollile hinge sisse puhuma. Õppisime järjekorra ära ja kui Vladimir Burmeister Üllat

nägi, ütles: «Missugune haruldane talent!».

„Ma pole sammugi astunud ilma Ingega arutamata,“ ütleb Ülle ise. «Olin Inge Põdraga tihti ühe rolli peal. Esietendust teeb tavaliselt vanem ja teenekam, see on loomulik. Aga Inge ei kasutanud oma õigusi. Ta oli nooruse poolt.»

Exupery väike prints ütleb: «Kõige tähtsam on silmale nähtamatu.»

Kunst kannab sama saladust - kõige tähtsam on silmale nähtamatu, mida ei oska seletada, ja mis on relv andeka artisti käes. 1959. aastaks on Ülle Ulla sirutunud pikkusesse ja näidanud end tugeva karakteritantsijana. Öeldu kinnituseks võttis lavastaja Rudolf Burmeister Estonia repertuaari Raveli „Bolero”

just Ülle Ulla pärast. „Raveli muusika algab n-ö eikusilt, kasvades viieteistkümneminuti jooksul võimsaks rütmi ja meloodia apoteosiks. See tegi tantsija elu eriti raskeks. Põhjusti oli mitu. Kuidas jagada laval energiat, kus annab kokku hoida, kus kasvada, et jõudaforte Tookord, proovis ütles lavastaja: „Ülle, te olete hispaanlanna. Äkki tekib teil tahtmine tantsida. Te lähete lavale, lihtsalt tantsite ja ongi kõik. Nii ma teingi...”

„Kuulasin muusikat kõnelemas, kus oli nii loidust kui teravust,“ kirjeldab Ülle oma raamatus seda ülevat tunnet. „Terve mu keha tundis seda hõrgutavat rütmi. Lähen sellele kohale tagasi, kust ma alguses ilmusin, muusikasse lisandub klarnet ja äkki ilmus minu kõrvale nagu maa alt Endrik - esimene partner selles meeste pikas reas...”

Raveli „Bolero” esietendusest Estonias on möödunud 60 aastat. Etendusi kullafondijäta ei saa, nagu baleriinigi. Kuid ikka leidub veel teatripubliku hulgas inimesi, kes kunagi seda balletiõhtut on näinud ja unustada ei saa..

Teater on õhuloss..

„Terpsichore tiiva all” kõlab ka Ülle Ulla artisti kreedo: teater on võlumaailm, kus mängitakse kujuteldava õhupalliga, kartmata hetkegi, et see õhupall võib ükskord lõhkeda. Just selleks ei olda valmis. Usk teatrisse sünnib kogemusest, kui edu värskus veel ei pimesta ja iga kriitiliselt öeldud sõna sind heidutab.

„Sealpool eesriiet tundsin juba

varem neid salapäraseid tegelasi nimepidi, balletiartiste ja ooperilauljaid, keda kooliajal teatrisaalist vaadates olin imetlenud. Siinpool eesriiet, kulsside taga, nägin neid paruka, grimmi ja oreoolita. Kuid nende mõttemaailm erines paljuski sellest, millega väljaspool teatrit kokku puutume.”

62 KULTUUR & ELU Teater oli nagu kindlus, kaitstes igapäevase eest, mis väljaspool toimub. Papi-liimi-grimmisegune maailm,

eriline ja kodulõhnane.

Medalil on ka teine pool. Teater teeb silma, aga petab ka lootusi. Saada õigus laval olla - ja 38-aastasena see kaotada. „See võib olla muidugi šokk, aga üks balletiartiston harjunud sellega, kui lühike on elu teatris. Sind lihtsalt „kaotatakse” ära...”

Ülle Ulla lavatee pikkuseks oli 20 aastat, mida loetakse baleriini elueaks laval. Poolteist aastat kulus tantsijal raskest põlveoperatsioonist välja tulekuks. See saatus pole just kergete killast, aga... Teatrist lahkus talent, kes oli raske hinnaga on saavutanud õiguse laval olla. Lahkus vaikselt, lihtsalt - täna on viimane etendus. Ülle meenutab raamatus: „Sel õhtul lähen seda pikka koridori pidi viimast korda... Etendus pole teiste jaoks veel lõppenud.” Ta möödub grimmitoast ega lähe enam tööplaani vaatama... Lähen vaikselt valvelauast mööda, noogutanjumalagajätku...”

Ülle pärast Eri Klasi edukat kontserti Stockholmis Rootsi Raadio Sümfooniaorkestriga 1986. aasta novembris.

Üllekene, kas teie niidate?

Ülle Ullat teati kui endist baleriini, kuid teati ka kui isikupärase võluga daami ja kauaaegset esinduslikku peadirigendi Eri Klasi abikaasat. Mõistagi ei saanud kuulsa mehe kõrval olla ebahuvitav naine.

„Ma pole pärit jõukast perest ja ka täisikka jõudes hoolinud raske keede ja karusnahkade kandmisest või kristallist vitriinis. Mulle meeldib rohkem materjal, selle kvaliteet, sest siis saab armsaks saanud rõivaid veel kaua kanda,” räägib ta.

Kunagi ostis Ülle oma kogutud raha eest suvila, et veeta puhkust Eestimaa ühes äärmises punktis-Hiiumaal. „Mu isa oli hiidlane ja sealt ka see minu maaigatsus. Sõbrannal oli juba Hiiumaal maja ja saigi kokku lepitud, et kui midagi kuuleb... Kuulutatigi ajalehesja hind klappis. Nii selle talukoha kauba tegingi.”

Hiiumaal oli ta nagu tõeline maaharija. Tõmbas maast välja juurikaid, kattis perele lauda, ise rohkem Vargamäe Krõõda nägu. Näitlejannasid peetakse hellitatud prouadeks, kellel käed kohe maha kukuvad, kui midagi teevad. Ja kui Ülle toona oma suvistest toimetustest talu juures Urmas Otile rääkis, küsis Ott: „Üllekene, kas teie niidate?”

„Urmase hääletoon oli nii aus, et mulle ei tulnud mõttessegi, et äkki pilab mind või pidas samuti peeneks ja hellitatud prouaks, staariks, kes ei liiguta lillegi. Iga kord, kui hommikul vikati haarasin ja niitma hakkasin, kordasin naerdes kõvahäälselt: „Üllekene, kas teie niidate?”

Vastupidi on Eri Klas Üllat iseloomustades tabavalt öelnud: „Teate, see Üllekene on ikka väga töökas inimene ega saa minutitki, et midagi kasulikku ei teeks. Hommikul vara, kui vihma ei saja,

hüppab otse voodist, võtab vikati kätte ja hakkab niitma. Kui me Hiiumaale sõitma hakkasime, leppisime kokku, et ei tee seal alguses midagi. Kohalejõudnud, sain vaevalt autost välja, kui Ülle juba kükitas maas ja rohis.”

Telefoniabielu oli paratamatu

Maailmarändur Eri Klas, kelle turvalisemaks paigaks oli kodudiivan, kus vähe istuda sai, polnud ise just eriline ümberkehastuja.

Kutsumus oli niisugune... „Aga kui filmimehed suvila õue tulid, võttis Eri vikati kätte, hakkas kohe niitma ja lilli kastma,” muigab Ülle.

„Telefoniabielu kestis kolm neljandikku meie abielust. Nüüd ma luiskan. Ma sain kaasa sõita väga edukatele kontsertidele Moskvasse, Leningradi, Pitsundasse. Alles sellest ajast, kui Eri Klas valiti Stockholmi Kuningliku Ooperi peadirigendiks, sellest ajast muutus palju. Samal ajal oli ta juba Nõukogude Liidu rahvakunstnik, mis võimaldas esinemistele ka abikaasa kaasa võtta. Meile anti Stockholmis korter, mina toimetasin päeval kodus, õhtuti vaatasin, kuulasin oopereid, ballette ja kontserte.”

Eri Klas oli veetlev jutuvestja ja

naerutaja. „Ma imetlesin tema võlu teistele inimestele. Ükskõik, mis kellaajal, ükskõik, kus kohas, pööras kogu seltskond näo Eri poole ja kuulas huviga tema värvikaid muljeid oma kontsertidest. Minul tuli tahestatmata neid muljeid kuulata 5-6 korda. Jäin mõnes mõttes kidakeelseks ja õppisin tõepoolest kuulama. Elasin tema lugudesse nii sisse nagu oleksin ise kohal käinud.”

Vahel on mõista antud, võib-olla põhjendamatult arvatud, et seoses elu sidumisega dirigendiga on Ülle Ulla oma karjääri „ohverdanud” kodule. „Ei, nii see ei ole. Kodus kuulasin Eri kõrval palju head muusikat, küllastasin ooperi-ja balletietendusi ning kontserte. Valmistasin roogasid, mille jaoks töötaval naisel palju aega ei jätku ning arenesin teises plaanis -

keetsin ja küpsetasin. Kokaraamatu järgi olid siis minu repertuaaris hoopis teised osad: sibulasupp (Alex.) Dumasmoodi, kalkun rüütli moodi. Õhtuti laval, Viru varietees oli nii mõnus ja kerge - tõeline puhkus.”

Ülle töötas aastaid Viru varietee laulusolistina, kuulas hoopis teist laadi muusikat - oopereid ja sümfooniat, balletti jäi kõrvalteemaks, konkurents ooperi-ja estraadimuusikaga, varieteeaga.

Pärast 1974. aasta televisiooniteatri esietendust „Leedi

Windermere'i lehvik”, on tantsija Ülle Ulla nime

ees esmakordselt „näitleja”. Kui Eri Klasi ja Ülle Ulla ühised Eesti sõbrad Stockholmi päevilt tantsijannat Tallinna draamalaval nägid, olid nad siiralt üllatunud ja tulid pärsit etendust lilledega tänama.

Hiljem on Ülle Ulla lavateede draamaosadeta isegi mõeldamatu, teistsugune. Aga missugune teistsugune?

„Ma usun, et huvitavam...”

Pelgas pealiskaudsust

"Siis aga juhtus üks hea tuttav, kirglik

klassikalise muusika austaja andma rikkalikust videokassettide kogust vaadata paari kassetti Margot Fonteyni ja Rudolf Nurejeviga. Tollal ei teatud ma endisest Nõukogude Liidu tantsijast, maailmakuulsast Rudolf Nurejevist, eriti midagi. Liidu „äraühppajast” palju ei räägitud.”

Üllest sai Rudolf Nurejevi fänn tänu Urmas Otile, kes kinkis talle raamatu paljude fotodega Nurejevi

elust. „Aga hiljem olin juba ise varustanud ennast videode ja DVD-dega. Vaatasin oma lemmikut nii palju, kui süda igatses. Rudolf Nurejev oli maailma lavade tantsija, seejuures lavastajaja dirigent. Nurejev lavastas ja dirigeeris mitte ainult neid ballette, kus oli tantsinud, vaid ka sümfooniakontserte Beethoveni ja Mozarti teoste hulgas. Kõik minu sõbrad ja tuttavad muigasid heatahtlikult minu lapsiku vaimustuse üle.”

Vahel tundus Ültele kõik kuidagi pealiskaudne. Mitte ainult televiisoris, vaid ka kunstis.

„Vanasti jäi teatris palju etendusi ja kontserte salvestamata, sest teatril puudus siis videotehnika. Täna sel päeval oleksid selleks võimalused, aga kõik jääb raha taha.”

Kuidas aga suhtus Ülle jutusaate juhti Urmas Otti, kelle saated olid hästi ette valmistatud; keda kardeti, aga kelle saadetesse tuldi?

„Kui Urmas oma vestlussaateid alustas, siis teda tõesti kardeti, sest Urmas oli häbematult uudishimulik ja paljastav, mis oligi ta imago. Minagi valmistusin saatekülalisena rünnakuks, aga Ott käitus minuga kenasti. Ma veeretasin sõrmede vahel närviliselt taskurätti. „Teil, Üllekene, on taskurätt peos,” ütles Ott otsesaates.

„Kas te kardate, et hakkate nutma?” Aga nutta mul ei tulnud.”

Vastupidi, saime hiljem päris headeks sõpradeks. Oti saated olid hästi ette valmistatud ja tal oli see telegeen, mis paljudel saatejuhtidel puudu jääb, ta oli nagu televisiooni jaoks sündinud.”

Ülle Ulla oli ka valitute hulgas, keda Urmas Ott kodus vastu võttis.

„Urmas Oti vastuvõetud olid elegantsed, hea muusika ja veiniga. Urmase kodus oli äärmiselt puhtus. Põrand oli nii puhas, et seal võis kasvõi süüa.”

Kolmkümmend aastat hiljem

Ülle Ulla ja Endrik Kerge, keda laval kunagi ühendas De Falla

„Suur võlur - armastus” ja Raveli „Bolero”, mängisid hiljem koos (David Lee Coburni) tragikomöödias „Džinnimäng”.

Armastusduetist balletilaval oli saanud tragikoomiline duett sõnateatris.

„Džinnimängus” vaatas mulle vastu vana sõber. Me mõlemad, küll eri teed pidi, olime jõudnud selleni, mis on meid haaranud kogu elu-teaterja näitlemine. Olime jälle koos ja ikka teatrilaval. Teineteisega vastamisi istudes ja kaarte mängides mõtlesin imestuse ja imetlusega - kuhu me oleme jõudnud. Mängida kaht pensionäri varjupaiga leidnud vanadekodus - see oli nagu kokkuvõtte iga inimese saatusest.” Kas see oligi ainult näitemäng või mäng saatuse tahtel? Mäletame teid ka õnneliku abielupaarina. „Jah, eluteed on keerulised, me ühendasime oma elud kahekümneks aastaks. Kõik oli ühine: kodu, meie tütar, tants ja teater. Me elasime õnnelikku ja rütmilist elu. Kodus oli Endrik kõige algataja. Ta oli isegi see inimene, kes soovitas, missugune soeng mulle sobib ja mida kandma pean. Allusin meeleldi, sest pidasin temast lugu.” Ülle mõistes oli Endrik Kerge meie lavade kõige kaunim Prints ja Romeo. Hingelt tantsija, oli tantsimine Ülle Ulla peatee, millega jooksid kõrvuti tantsijale mitte sugugi vähemtähtsad kõrvalteed. „Ülle puhul tuleb rääkida veel sellest, kuidas ta laulis. Missugune põnev hää tal oli!” leiab Ita Ever. Ja kust ta võttis selle ilusa hääle? Ita Everi tunnustavale küsimusele vastas Ülle muigamisi, et see tuli stange ääres seismisest ja kaasa ümismisest.

Baleriinid vaid naeratavad Baleriinid on teadagi, enamjaolt sõnatud. Ja ometi! Inspireerituna Ülle Ulla häälest, kirjutas helilooja Eino Tamberg ooperi „Raudne kodu” Sally laulupartii spetsiaalselt Ülle häälele. „Raudse kodu” lavastaja Udo Väljaotsa sõnul kujunes see traagilise saatusega kõrtsitantsija Sally ooperi kõige meeldejäavamaks tegelaseks. Ülle Ulla „Misty towni” sai aga raadios kuulata peaaegu iga päev ja see on siiani ületamatu esitus.

„Tantsijal pole midagi kaelamurdvamat, kui laval kõva häälega naerda, rääkida, rääkimata laulmisest. Sulev Nõmmiku lavastatud „Jumalikus komöödias” tuli mul Eevana laulda, mida sel ajal kõige vähem oskasin.

Viisi ma ju pidasin, kuid sellest laval laulmiseks ei piisa. Pidin oma hääle kuidagi leidma. Mäletan sedagi, kui lavastaja Paul Mägi Offenbachi ooperis „Hoffmanni lood” pani pisirollis mind Stellana küsima „Härra Hoffmann, kas te magate?” - kuidas ma pabistasin.” Kui Ülle Ulla balletist tagasi tõmbus, kuna vasak põlv andis aastaid tunda, tuli leida teine lava, teine maneer- estraaditants. Ülle Ullast sai ansambel Laine tantsusolist, ankrupaigaks Filharmoonia. Ja kui oli juba uue olukorraga harjunud, pakuti tööd vastvalminud Leningradi Music-hallis, kus valmistuti revüüetenduseks.

„See oli ootamatu. Sinna oli kokku kutsutud lauljad, tantsijad kogu Nõukogude Liidust. Trupp oli peaaegu koos, puudus naispeaosaline, kes pidi oskama tantsida, laulda ja teksti rääkida. Truppi vedas Ilja Jakovlevitsh Rahlin. Tema loodud Music-hallist

sai Nõukogude Liidu suurim revütiteater.”

Eino Baskin, kes sel ajal Leningradis töötas ja etenduses kaasa tegi, soovitas proovida Ülle Ullat. Rahlin oli noorena teinud oma esimesed sammud Tallinnas Vene Draamateatris ja Ülle Ulla oli talle juba „Bahtšisarai purskaevu” Zaremana silma hakanud. Raamatus kirjutab Ülle, et kui oli oma otsuse teinud, otsustas ka Endrik Kerge tema suureks rõõmuks Leningradi tulla. Leningradi sõitis veel Inge Pöder, kes asus tööle repetiitorina.

„Alguses oli Rahlinil muidugi tükk tegemist, et linnavõimude ja parteibosside arvamust loodava revüüteatri suhtes muuta. Rahlin kutsus kõrgeid ülemusi meie proovidesse: tulge, vaadake, et tegu on professionaalsete numbritega ja kogu etendus on ood Venemaa ajaloole, kiidulaul Leningradile. Linnaisad rahunesid ja meile anti roheline tee. Tagati korralik kuupalk ja korter kesklinnas. Hiljem ehitati Music-Halli näitlejatele kooperatiivkorteritega maja Neeva äärde. Ma ei osanud ette arvata, et elu võõrsil nii tore võib olla. Mind hoiti ja armastati ja pole kunagi nii hellitatud.”

Kui Leningradis oli kaheksakümmend viis etendust edukalt ära mängitud, algas 1968. aastal mammutturnee, mis algas Dnepropetrovskist ja lõppes Sotšis. „Minu viimaseks reisiks oli Euroopa-reis. Rahlin tegi erikava ja võttis kaasa kaks kuulsat lauljat: Edita Pjehhaja Muslim Magomajevi. Kaksikümmend viis etendust Pariisi kuulsas Olümpias. Mulle meeldis Pariis ja ma nautisin kuu aja jooksul seal igat hetke.”

Saatus ongi juhus

„See oli hiline tund, kui helises telefon ja Noorsooteatri lavastaja Madis Kalmet pakkus rolli oma lavastuses (Per-Olof Enquisti) „Ilvese tund” ,”

Ma ei olnud veel tekstiraamatut lugenudki, kui juba järgmisel päeval teatrisse jooksin, ukse vahel oma nõuoleku andsin. Oli ju suur õnn, et töö mulle sülle kukkus.”

„Ma arvan, et ma lihtsalt sattusin mingil „ettemääratud” hetkel Madis Kalmeti tee, millest sai päästerõngas, õieti pöördepunkt-pensionärist sõnaseadjaks. Ega ma siis ei teadnud veel, kas hakkama saan.”

„Ilvese tund” õnnestus ja sai ka ametliku kinnituse: Ülle Ullale omistati oma rolli eest Teatriliidu

1991. aasta eripreemia, aastapreemia üllatajana.

Edaspidi usaldas lavastaja Madis Kalmet näitlejannade unistusrolli-Martha Edward Albee „Kes kardab Virginia Woolfi”.

„Kui „Ilvese tunnis” olin kogu loo jutustaja, osaliselt nagu kõrvalseisja, oli Martha hoopis uues kvaliteedis.

See oli erakordne vedamine ja tegu hulljulgusega. Kui ma „Woolfi” mängima hakkasin, tundsin, et nüüd siis saan näha, kas olen üldse näitleja ja mida kõike ma veel teha ei oska. Mul tuli end hoopis teisiti kokku

võtta. Näidendis me mängisime Raivo Trassiga pettunud abielupaari. Tülitsetime tüki algusest lõpuni. Raivo George karjus mu peale ja pilas mind nii ehtsalt, et vahel ma mõtlesin, et äkki ta vihkabki mind. Õnneks see oli ainult mäng. Enne ja pärast etendust kohtasin sõbralikku kolleegi ja head inimest. Lavalood liidavad inimesija kahju, et pärast tuleb lahku minna.”

Edasi hakkavad Ülle Ulla lavalugudes kaasas käima (Katri Kaasik-Aaslavi lavastatud) preili Tesman Ibseni „Hedda Gablerist” draamateatris. Siis lavastaja Ivo Eensalu „Heinapalavik”, „Kalmistuklubi”, „Kvartett”, Roman Baskini lavastatud „Pihlakavein”, ja Eino Baskini „Sügissonaat” ja see rida jätkub.

Viimane hüvastijätt

„Olen saanud mängida koos tõeliselt suurte näitlejatega nagu Ita Ever, Aarne Üksküla. Kaugemale ei oleju ühel tantsijal üldse võimalik jõuda. Aga ma olen näinud vanas Estonias Endel Pärna, kuidas ta steppis rohkem õhus kui maa peal. Mäletan Sulev Nõmmikut, kui ta veel oli lavaelektrik ja kui nad koos Vello Viisimaaga hakkasid tasapisi etendustes kaasa tegema.

1. aprillil 2016 säras Ülle draamateatris, Ita Everi 85. sünnipäeva tähistaval koosviibimisel oma endiste draamateatri kolleegide hulgas, kes teda aupaklikult tervitasid ja kallistasid, ilma et keegi oleks hinges arvanud, et see oli viimane hüvastijätt.

Ülle Ulla lahkus meie hulgast 9. aprillil 2016. aastal. 2016. aastal andis kirjastus SEJS välja Ülle Ulla kirjutatud teise raamatu „Ma armastasin Estoniat”. Raamatu esitlus toimus

18. detsembril Estonia Talveaias, paraku ilma Ülle Ullata.

Ülle-Valve Oktavie Ulla sündis

10. novembril 1934. aastal Tallinnas ja oleks saanud tänavu 85-aastaseks.

Ülle Ullat saab austada just niisugusena nagu ta oli ja seal, kus ta oli: laval, teleteatris, päriselus, kus ta elas ja hingas.

"Aga mind polnud vajagi otsida, sest igal võimalikul hetkel võis mind leida tantsimas."

"Telefoniabielu kestis kolm neljandikku meie abielust. Nüüd ma luiskan. Ma sain Eriga kaasas käia väga edukatel kontsertidel."

"Rudolf Nurejev oli maailma suurte lavade tantsija. Vaatasin oma lemmikut nii palju, kui süda igatses. Kõik minu sõbrad ja tuttavad muigasid heatahtlikult minu lapsiku vaimustuse üle."

"George harjus mu peale ja pilas mind nii ehtsalt, et vahel ma mõtlesin, et äkki ta tõesti vihkabki mind."

Rein Raamatu visand aastast 1962, kui Ülle mängis Leida Laiuse filmis üht noort kunstnikku.

Ita Ever (Abby Brewster) ja Ülle Ulla (Martha Brewster). J.
Kesselringi „Pihlakavein”, 2000.

Marvi Taggo